

خوشکه کان

پۆلین سمیس
له ئینگلیزییهوه: نه دیب نادر
(که رکوک)

مارتا له میان منداله کانی باوکمدا گه وره ترینیان بوو، ته مه نیشی شازده سالان بوو ئه وه دهمه ی که دایکمان کۆچی دوایی کرد و باوکیشمان دوایه مین داوای دادگاییه ئاوییه کانی خۆی به جان ریدلینگیزی به سالانچووی خاوه ن بیتهر وۆتهر دۆراند. ههر ئه وه داوای دادگاییانه ی ئا و بوو که دایکمیان کوشت. چهن دین و چهن دین که ره ت له باوکم پارابووه وه تا کو بو جان ریدلینگیزی به سالانچوو مل بدات که به شپوه یه کی یاساییانه، مافه کانی - ئا و راکیشانی زۆر، بهرله وه ی باوکم دیراوه که ی خۆی له رووباری گامگاوه رابکیشیت، بریاری له سه ر درابوو. وه لئ باوکم ئۆقره ی نه ده گرت. گهر بیتوانی بایه ههر ته نیا پشکیتی که به جئ له ئاوی رووباره که بو دیراوه که ی خۆی ده ستگیر بکات، ئه وه ده ی توانی بلئیت: مه زراکه ی «زیکۆیگات» ی هینده ی مه زراکه ی بیتهر وۆتهر به پیت و فه ر ده بیت و ئه وساش خانویه کی شاریمان له سه ره و ژیرییه که ی پلاتکۆیس ده بوو، دایکیشم ده ی توانی سه رله به ری رۆژه کانی ژبانی کراسی که شمیری ره ش بپۆشیت. باوکم له وه حالئ نه ده بوو که دایکم نه بایه خی به کراسی که شمیری ره ش و نه بایه خی به خانووی شاری له سه ره و ژیرییه که ی پلاتکۆیس نه ده دا، دایکم ژنیکی گهلێک ناسک و میهره بانئ دووچار به نه خۆشی دل بوو، ههر هه موو ئه وه ش که بایه خی پیده دا ئه وه بوو له ماله که دا ئاسووده بیت و منداله کانی ش له ده وره بیدا به خته وه ر بن، ههروه ها به درئژایی ئه و ماوه یه ی باوکم سه رقالئ دادگا بوو ده رباره ی داوای دادگاییه ئاوییه کانی، خۆی ئه وه هه یج ئاسووده یه که له سه رتاسه ری مه زرای زیکۆیگات-دا نه بوو. له گه ل ههر دانه داوایه کی دادگایی ئاودا ناخۆشی و داخ و په ژاره یه کی زیاترمان بو ده هات. تاوه کو دوا جار خه مو خه فه ت و تالا و که وه ته نیوان دایک و باوکیشمه وه. به هۆی تالا و و خه م و په ژاره شه وه دایکم مرد.

باوكم له دوايه مين داواى دادگاييه ئاوييه كهى له هه موو كاته كانى پيشوو زياتر پارهى به فيرچوو و بو پاراستنى مه زراكه شى هه نديك له عه رزه كانى به بارمته به خودى جان ريدلينگيوزى به ساللاچوو دا. باوكم به دلنبايى كه ئه مهى به ئه نجام گه ياند ديوانه وار بو، له گه ل ئه وه شدا هه ر ئه نجامى دا. له و روزه شه وه ئيتر جان ريدلينگيوزى فشارى خسته سهر، فشارى خسته سهر، فشارى خسته سهر، هه تا ئه و كاتهى كه ئيتر باوكم نه يده زانى په نا بو كوئ به رپت. ئه وساش، كه ئيتر باوكم له بارودوخيكى زور خراب و مه حالدا بو و بيريشى كرده وه كه ده بى دواين پارچه عه ردى خوئ بفرؤشيت بو ئه وهى پارهى گرته ندى بارمته كهى بدات، جان ريدلينگيوزيش هات بو لاي و پيى وت: «من له جياتى ئه وه، مارتا مه گده ليناى كچت ده به م.»

جان ريدلينگيوزى سى رۆژ مؤله تى به باوكم دا و له ماوهى ئه و سى رۆژه شدا، ئه گه ر مارتا گفتى ئه وهى نه دا شووى پيبكات، ئه وه عه رزه كانى زيكوئىگات ده بى بفرؤشريت. مارتا هه ر هه مان شه و دره نگانىك ئه مهى پى و تم. پيى و تم: «سووكيى، باوكم داواى ليكردم شوو به جان ريدلينگيوزى به ساللاچوو بكمه. منيش شووى پييده كهم.»

هه روه ها و تيشى: «سووكيى، گيانه كهم گوئ بگره! ئه گه ر شوو به جان ريدلينگيوزى به ساللاچوو بكمه، ئه وه ئاوه كه بو نيو ديراوه كهى باوكم به رده داته وه و عه رده كانى زيكوئىگاتيش ده پاريزريت. شووى پييده كهم و خواش به هانا مه وه ديت.» منيش لى پارامه وه و تم: «مارتا! جان ريدلينگيوزى به ساللاچوو پياويكى به دكار و گونا به باره، هه نديك جاريش نه ختيك سه رى لى تىك ده چيت و شبتگير ده بى. پيوسته به رله وهى شووى پى بكه يت خوا فربات بكه ويت، چونكه داواى شوو كردن ئيتر كار له كار ده ترازى.»

مارتايش وتى: «سووكيى، ئه گه ر من به پاكى و راستگوئى بيه كم، ئه وه پاكى و راستى لى وه دپته دى و بو منيش شتيكى به جيبه، بو ئه وهى زه وييه كان بو باوكم پياريزم. ئيستاش سووكيى، گيانه كهم تيفكره! كهس له دنبا دا نييه بى گونا ه بيت و جان ريدلينگيوزى به ساللاچوو هه موو كاتيى هه ر شيت نييه. دوا جار من كيم هه تا داوه رى جان ريدلينگيوز بكمه؟ ئهى كه واته

هه روا ليگه رپم باوكم وه كو به له نگانىكى سپى پيست بو سه ره و ژيرييه كهى پلاتكوئس ده ربه ده ر بكرت؟» ئه مهى وت و ئه وسا رايكي شامه سه ر سه رينه كهى ته نيشت خوئ و له باوه شى نام و هه تا شه ويكى دره نگوخت گريا.

رۆژى دواتر خوئ به ته نبا له رووباره كه په ريمه وه و بو مه زراكهى جان ريدلينگيوزى به ساللاچوو رويشتم. هيج كه سيك نه يزانى كه من بو ئه وى رويشتم و نه شيزانى چى له دلما بوو بو ئه وهى ئه نجامى بده م. كاتيى كه هاتمه ماله كه جان ريد لينگيوز له ده ره وه له به ر هه يوانه كه دانيشتبوو پايه كهى ده كيشا.

پيم وت: «جان ريدلينگيوز، من هاتووم خوئ پيشكه ش بكمه.»

جان ريدلينگيوز پايه كهى له زارى ده ره ينا و ته ماشاي كردم. منيش دووباره وتم: «من هاتووم داواى ئه وه ت ليه كم له جياتى مارتاي خوشكم من بخوازيت.» جان ريدلينگيوزى به ساللاچوو پيى وتم: «جا بوچى هاتيت ئه م كاره بكه يت، سووكيى دى جا گه ر؟»

منيش پيم وت: «چونكه ده لىن تو پياويكى به دكار و گونا به باره، جان ريدلينگيوز، هه نديك جاريش نه ختيك سه رت لى ده شيوى و تىك ده چيت، مارتاي خوشكيشم زور له وه باشته شايانى تو بيت.»

بو ماوه يه كى كورت جان ريدلينگيوزى به ساللاچوو تپى روانيم، ئا له وى پايه كهى له ده ستيدا، دانيشتبوو، هه ر خوا خوئ ده يزانى بير له چى ده كاته وه. ئه وسا كتوپر وتى: «سه رباره ي ئه وه يشى، سووكيى دى جا گه ر، ئه وه مارتاي خوشكته كه من ده بخوازم و كه سيكى ترم ناوى. ئه گينا هه ره كو چوئ مافى خوئمه ئاوا زه وييه كانى زيكوئىگات ده به م و باوكت قرخن و نابوت ده كهم. ئيستاش له و باره يه وه هه رچيبه كت ئاره زوو ه بيه كه.»

ئيجا پايه كهى له ده مى ناو يه ك تاقه وشه ي ترى لى وه ده ر نه هات.

منيش به دلتيكى غه م بار و قورسى وه كو قورقوشمه وه بو ماله كهى باوكم گه رامه وه. سه رتا پاي ئه و شه وه ش له خوا پارامه وه و تم: «خودايه ئيستاي ئيتر چى له من ده كه يت بيه كه، به لام مارتا كه مان رزگار كه.» به لى، ته قه للام دا ساتوسه ودايه كى ئه وتو له گه ل خوا دا بكمه كه تپيدا مارتا رزگار كر او بيت، هه ره وه ئه وه شم وت كه: «ئه گه ر مارتا كه مان رزگار نه كات، ئه وه ئيدى په ي به وه

دهبم که خودا نییه.» له سچ حهفتهدا مارتا شوی به جان ریدلینگیزی بهسالآچوو کرد و رویشت تا لهوبهری رووبارهکه لهگه لیدا بژیت. له رۆژی گوڤهندهکهی مارتادا ئینجیلهکهی باوکم خسته بهردهمی خۆم و وتم: «بابه، ئەگەر دتهوئ نوێژ بکه، بهلام من لهگه ل تۆدا نوێژ ناکهم. خودا نییه ئەگینا ئەگەر ههباویه ئەوه به دلنیا بییهوه مارتا کهمانی رزگار دهکرد، بهلام ئەگەر خودا ههبت له بهر ئەوهی مارتامان به جان ریدلینگیزی بهسالآچوو فرۆشت، ئەوه به دلنیا بییهوه روحمان لهناو دۆزهخدا دهسووتینی.

هەر لهوکاته بهدواوه ئیتر ههچیهکم بوستایه به باوکم دهکرد، دلشیم به ههموو دنیا تهنگ و ناخۆش بوو هه تهنیا مارتا نهی. کاتیکیش که باوکم پیتی وتم: «ئایا ئەوه شتیکی نایاب نییه، سووکی، که ئیمه بهو ئاوه ئەنجامان دا جان ریدلینگیزی بهسالآچوو لیدهگه رۆی به دیراوه کهمدا رابووری؟»

منیش وهلام دایهوه و وتم: «چییه ئەوهی ئیستا نایابه؟ ئەوه خوینه که ئیمه بهسه زهوییه کهماندا بهرهللامان کردوه بۆ ئەوهی ئاودیرییان بکات. ئەی دایکم له پیناوی ئەوهدا نه مرد؟ ئەی له پیناوی ئەوهدا نه بوو که مارتای خوشکمان به جان ریدلینگیزی بهسالآچوو فرۆشت؟»

بهلێ، من وام وت. وهک بلتیت دلیم بهوه بشکیت که باوکم ببینم زهوییهکانی خۆی ئاودیر دهکات، له کاتیکدا جان ریدلینگیزی بهسالآچوو مارتای خوشکمی گلدابوهوه تا له بهردهم هه هه مو پلاتکۆپسدا شه رمزاری بکات.

هیندهی متمانیا به رووباره کهم دهوارد و بۆ لای مارتای خوشکم دهچوم، بهلام له پاش ئەوهی ئەو خواستی، جان ریدلینگیزی بهسالآچوو تاقه جاریکیش نه بهیشت مارتا بۆ ماله کهی باوکم بیتهوه.

به منی دهگوت: «گوئی بگره، سووکی دی جاگەر، باوکت لهباتی زهوییهکانی خۆی کچه کهی پیتی فرۆشتم. دهبا ئیستاکی ئیتر له زهوییهکانی خۆی رامینیت و کچه کهشی بۆ من بهجی بیتیت.» هه مو ئەوهش که لهو بارهیهوه دهپوت ههر ئەمه بوو. مارتا ئەوهی وتبوو که جان ریدلینگیزی بهسالآچوو هه مو ده میک ههر شیت نه بوو، بهلام لهو رۆزهوهی که ئەوی خواستبوو

شیتیه کهی ئەوه بوو هاوار بۆ هه موو دنیا بکات، بۆ ئەوهی سهیری ئەو ژنه ی بکهن که «بیرگیت دی جاگەر» پیتی فرۆشتبوو.

دهیوت: «پروانه، چون له نیو گالیسکه چادراره تازه کهیدا داده نیسی- ئەو ژنه ی که بیرگیت دی جاگەر به منی فرۆشتوه.»

ئینجا ئیشاره تی بۆ زهوییهکانی زیکو یگات دهکرد و دهیوت: «ئیستا کی دهبینی چهنده سوزن، ئەو زهوییهکانی که بیرگیت دی جاگەر کچه کهی پیتی فرۆشتم تا کو بیانپارتیت.»

بهلێ، ههتا بهرلهوهی غهوارهکان ئەم شتانه بلتین، ئەو دهیوتن، گالیسکه کهی لهناو جادهدا رادهگرت تا کو بیانلێت، مارتاش له تهنیشیدا دانیشتبوو. باوکم پیتی وتم: «ئهی نایاب نییه، سووکی، که ببینی چون مارتا له نیو گالیسکه چادراره تازه کهی بهسه رتاسه ری ئاوا پیدا دهگه ریت؟»

منیش پیتیم گوت: هه نوکه پیتیم بلتیم چی نایابه؟ ئەوه بۆ گوڤه کهی خۆیه تی که ئەو له نیو کالیسکه چادراره تازه که دایه دهروات و بهم زوانهش ده بیینیت.»

ههروهها پیتیم گوت: «چهن دین سالت ویست بۆ ئەوهی دایکم بکوژیت، بهلام باوه ریم پیتی بکه بۆ جان ریدلینگیزی بهسالآچوو هیندهی ژماره ی ئەو سالانه مانگی پیناویت بۆ ئەوهی مارتای خوشکم بکوژیت.» بهلێ خودا له گونا هه خۆشیت، بهلام من ئەوهم به باوکی خۆم وت. تهواوی داخو خه فته تم بۆ مارتای خوشکم بوو، ههچی تریشم نه بوو بۆ ئەوهی به باوکی به خشم.

سه رله بهری ئەوکاتهش مارتا یهک وشه دژی جان ریدلینگیزی بهسالآچوو قسه ی نه کرد. ههچ بيمارییه کیشی نه بوو که که سیک بزانتیت چیه و چی پینده لێن، که چی هه موو رۆژیک نهختیک کز و لاوازتر هه لده گه راو هه موو رۆژیکیش جان ریدلینگیز گالیسکه چادراره تازه کهی ساز و ئاماده دهکرد و ئەوی بهسه رله بهری ئاوا ییه کهدا دهگه رتا. ده ره نجام ئەم شیتیه ئەوهنده بهزه پروهنگ بهسه ریدا هات که ئیتر دهبا یه هه ر لهخۆر کهوتنه وه تاوه کو خۆرئاوا بوون بگه ریت و بۆ هه موو ئەوانه ی که پیتان دهگه یشت هاوار بکات و بلتیت:

«دهی ته ماشای ئەو ژنه بکهن که بیرگیت دی جاگەر به منی فرۆشتوه!» ئا بهم چه شنه رۆژ دوی رۆژ، رۆژ

دوای رۆژ درێژهی کیشا تاكو سه‌ره‌نجام ئەم رۆژه هات كه ئیتر مارتا له‌وه زۆر بێ هیز و تینتر بوو كه سه‌ر بکه‌وێت و بیته ناو گالیسکه‌که و ئیتر له‌و جیگایه‌ی که تیبیدا کهوت هه‌لیانگرت و بۆ ماله‌وه بردیان. جان ریدلینگیوز بۆ ئەوه‌ری رۆباره‌که ناردی به‌ دوای مندا. کاتی که به‌یستمه‌ خانوه‌که جان ریدلینگیوزی به‌سالآچوو به‌تفه‌نگه‌که به‌وه له‌به‌ره‌ه‌یوانه‌که‌دا راوه‌ستا‌بوو. پیتی و تم: «گۆی بگره، سووکی دی جاگه‌ر! کن له‌ ئیمه ئیستاکه گه‌وره‌ترین گوناھی هه‌یه - باوکت که مارتای کچی خۆی پیم فرۆشت، یان من که ئەوم کری؟ یان مارتا که‌وا هیشتی بفرۆشری، یان تو که بۆ رزگارکردنی ئەو خۆت پشکه‌ش کرد؟»

ئەوسا تفه‌نگه‌که‌ی خۆی هه‌لگرت و به‌ره‌ه‌یوانه‌که‌ی به‌جی هیشت و به‌بێ ئەوه‌ی چاوه‌روانی وه‌لام بکات رۆیشت.

مارتاش هه‌ر له‌سه‌ر ئەو شوپنه‌ی که دایانابوو، هه‌ر له‌سه‌ر ئەو چه‌رپایه‌ مه‌زنه‌ ته‌خته‌یه‌ی جان ریدلینگیوزی به‌سالآچوودا هه‌لاژاو هه‌ر ته‌نیا دوو که‌رپه‌ت ئاخوت. جاریکیان وتی:

«ئەو هه‌موو کاتی که شیت نه‌بوو، سووکی، نازیزه‌که‌م ئینجا من کیم تا داوه‌ری ئەو بکه‌م؟» جاریکی تریشیان وتی: «ده‌بینی چۆن چۆنیه‌ گیانه‌که‌م! من له‌ ماوه‌یه‌کی که‌م خایه‌ندا له‌گه‌ڵ دایکه‌ماندا ده‌بم. چونکه‌ خودا فریام که‌وت.»

له‌کاتی خۆرتا‌وا‌بو‌ندا مارتا کۆچی دوایی کرد، کاتی که شیش پرایانکرد به‌ جان ریدلینگیوز بلین نه‌یان‌دۆزیه‌وه. ته‌واوی ئەو شه‌وه و رۆژی دو‌ات‌ریش به‌دوایدا گه‌ران. ئیمه مارتامان له‌ ته‌نیشته‌ گۆره‌که‌ی دایکه‌م له‌ زیکۆیگاتدا گۆره‌وشار دا... هیشتاش هه‌ر جان ریدلینگیوزیان نه‌دۆزیه‌وه. شه‌ش رۆژ بۆی گه‌ران و له‌ ئاکامدا لاشه‌که‌یان له‌نیو شاخه‌کاندا دۆزیه‌وه. هه‌ر خوا خۆی ده‌زانێ چ شیتیه‌که‌ جان ریدلینگیوزی به‌سالآچوو به‌ره‌و شاخه‌کان هه‌لگرتبوو، له‌ کاتی که‌دا ژنه‌که‌ی راکشابوو گیانی ده‌سپارد، به‌لام ئا له‌ویدا دۆزیانه‌وه و له‌ بیته‌ر وۆته‌ردا نیژرا.

ئەو شه‌وه باوکه‌م هات بۆ لام و وتی: «ئەوه‌ی که‌ تو پیت و تم راست بوو، سووکی. ئەوه‌ خۆینه‌ که‌ من بۆ سه‌ر زه‌وییه‌کانم به‌ره‌للام کردوه‌ تاوه‌کو ئاویان بدات،

هه‌ر ئەم شه‌ویش ئەو دێراوه‌ داده‌خه‌م که له‌سه‌ر رۆباری گامکا دروستم کردوه‌. خودا بمه‌خشی، من ئەو کاره‌ هه‌ر ئەنجام ده‌ده‌م.»

له‌ دل‌دا بوو که پیتی بلیم: «خۆینه‌که‌ ئەوه‌نده‌ قوول به‌ زه‌وییه‌کاندا رۆچوو که ئیستاکه ئیتر هه‌رچی شتی که‌ بکه‌ین نایشواته‌وه.» به‌لام نه‌موت. نازانم چۆن چۆنی بوو، به‌لام ده‌مو چاوه‌ غه‌مگین و کپ و مه‌نگه‌که‌ی مارتای خوشکم هاته‌ به‌رچاوم وه‌کو ئەوه‌ وابوو که ئەو خۆی له‌بری من وه‌لام بداته‌وه.

به‌باوکه‌م وت: «ئیستا ئیتر ئەو شته‌ بکه‌ که‌ تو پیت به‌جیه‌، من کیم تاكو داوه‌ری تو بکه‌م؟»

پۆلین سمیس (۱۸۸۲-۱۹۵۹) له‌ ناو‌د‌ت‌ش‌ورن، لتل کاروی باشووری نه‌فریقیا‌دا له‌ دایکه‌بووه. له‌ سالی ۱۸۹۵دا له‌ ئینگلستان چوه‌ته‌ به‌ر خۆتندن و هه‌موو ته‌مه‌نی له‌ به‌ریتانیا و سکۆتلاندا به‌سه‌ر بردوه‌. به‌ناویانگترین به‌ره‌مه‌کانی بریتین له‌ کۆمه‌له‌ چیرۆکی [لتل کاروو - ۱۹۲۵]، [من‌داله‌کانی پلاتکۆیس - ۱۹۳۵] و تاقه‌ رۆمانی [یاریده‌ده‌ری که‌شیش - ۱۹۲۶].

سه‌رچاوه‌:

THE SECRET SELF 1
Short Stories by women
Introduced by: HERMIONE LEE
The everyman Library
LONDON- 1999.